

Arrest

nr. 178 389 van 24 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 mei 2016 met referentienummer 61475.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché E. GOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de stad Kabul, gelegen in de provincie Kabul. Vanaf uw geboorte tot 2014 heeft u in de wijk Bibi Mahru, district 6 gewoond in de stad Kabul. U heeft sinds 2001 voor het Internationaal bedrijf "RA International" gewerkt en werd door dit bedrijf als kok en chauffeur aangesteld voor verschillende andere buitenlandse bedrijven die ook projecten hadden in andere provincies. Zo heeft u in de provincies Helmand, Kandahar, Jalalabad, Mazar-i-Sharif en Maydan Wardak gewerkt. In 2014 werd u gedurende een maand lang regelmatig

telefonisch bedreigd en onder druk gezet door onbekenden om uw werk voor buitenlandse bedrijven stop te zetten. Ongeveer in september-november 2014 bent u op weg naar huis aangevallen door een onbekende, die u heeft neergestoken. U bent omwille van uw verwondingen een maand gehospitaliseerd. Tijdens uw opname in het ziekenhuis heeft de politie u vragen gesteld over het incident, maar de dader werd nooit gevat. U vermoedt dat u werd aangevallen omwille van uw werk voor deze buitenlandse bedrijven. Omdat de inwoners van uw wijk op de hoogte waren van uw werkzaamheden, bent u om veiligheidsredenen twee maanden na dit incident samen met uw familie verhuisd naar de wijk Chel Sotun, district 6 in de stad Kabul. Na uw herstel heeft u nog gewerkt als kok in het hoofdkantoor van "RA International" in Kabul-stad. Vanaf februari-maart 2015 verbleef u voor uw werk als kok voor Dyn Corp International op een militaire basis in de woestijn van Lashkar Gah in het district Nad Ali, provincie Helmand. U was daar tewerkgesteld in de logistieke afdeling, als chauffeur en als kok. In april 2015 toen u op weg was naar de markt van Lashkar Gah, raakte uw wagen verwijderd van het konvooi. U en uw twee metgezellen, H. en W., werden door leden van de taliban overmeesterd en geblinddoekt meegenomen naar hun kamp. Tijdens uw vasthouding werd u geslagen en uitgescholden. De derde nacht zijn er gevechten uitgebroken nabij het kamp van de taliban en u bent samen met W. kunnen ontkomen. Uw andere metgezel H. is omgekomen bij een raketaanval. W. kende de omgeving en u bent samen met hem naar zijn familie gevlucht. Na één nacht bij W. zijn familie te hebben verbleven, zijn jullie samen via Kandahar naar de grens van Pakistan gereisd en vandaaruit naar Quetta (Pakistan), waar jullie wegen gescheiden zijn. U bent verder gereisd naar Peshawar (Pakistan) en van daaruit via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië en nog een paar andere landen naar België, waar u op 9 juli 2015 bent aangekomen en op dezelfde dag een asielaanvraag heeft ingediend.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS het origineel van uw werkbadge, het origineel van een certificaat van RA International geldig van 1/06/2006-31/10/2008; het origineel van een certificaat uitgereikt door Wamar International op 26/06/2011; het origineel van een certificaat uitgereikt door Wamar International Unica; het origineel van een certificaat uitgereikt door Dyn Corp International; een origineel werkbadge van RA International, van 23/06/2008 tot 31/12/2008; een origineel van uw werkbage van Wamar Guesthouse; 3 originele foto's genomen tijdens uw werk voor RA International; een origineel van uw werkbadge van Wamar, uitgereikt op 15/05/2011 neer. Tijdens het tweede gehoor op het CGVS legt u het origineel van uw taskara, historiek medisch dossier van uw opvangcentrum betreffende onder meer uw hartproblemen en uw TBC-test, en originelen van foto's van uw familie en van foto's genomen tijdens uw werkzaamheden voor RA International, neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u uw persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, meer bepaald uw vrees voor de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt. Hoewel aangenomen kan worden dat u gedurende een periode heeft gewerkt als kok en/of chauffeur voor de buitenlandse organisatie RA International, die u ook tewerkstelde in onderaanneming voor andere buitenlandse organisaties of bedrijven in verschillende provincies, kan geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde laatste aanstelling sinds februari-maart 2015 in Helmand en de problemen die u daar zou gekend hebben met de taliban. Uw erg vage, oppervlakkige, ongeloofwaardige en gebrekkige verklaringen aangaande uw tewerkstelling in een 'Provincial Reconstruction Team' (PRT) in Helmand en aangaande de problemen die u daar zou gekend hebben met de taliban, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw voorgehouden persoonlijke vervolgingsvrees. Zo verklaarde u dat u vanaf februari-maart 2015 tewerkgesteld was door Dyn Corp International als kok en chauffeur in een PRT in het district Nad Ali, Helmand. Gevraagd waarvoor 'PRT' staat verklaarde u dat dat de naam van het kamp is, dat buitenlanders die in zo een kamp verblijven zo genoemd worden, maar u bleek de volledige afkorting van PRT, 'Provincial Reconstruction Team' niet te kunnen geven (CGVS, I, p. 9). U beweerde dat de PRT, waar u werkte, in een grote woestijn was gevestigd, waar enkel een luchthaven genaamd de 'Shobarak luchthaven' was gevestigd, er zouden geen andere dorpen in de buurt geweest zijn (CGVS I, p. 9). U beweerde dat u dagelijks of om de twee dagen inkopen deed voor het PRT-kamp op de markt van het naburig gelegen district Lashkargah, ongeveer een goed uur met de wagen verwijderd van uw kamp (CGVS I, p. 10). Gevraagd of u dan de hoofdweg nam om van het district Nad Ali naar het district Lashkargah te gaan, beweerde u opmerkelijk genoeg dat er geen geasfalteerde weg was om van Nad Ali naar Lashkargah te gaan (CGVS I, p. 10). Uit de kaarten beschikbaar op het CGVS blijkt dat er verschillende wegen, alsook de hoofdweg van Nad Ali naar Lashkargah lopen. Het zou in dit verband toch bijzonder vreemd zijn dat uw konvooi, dat om de twee of drie dagen naar Lashkargah zou gereden hebben, deze hoofdweg zou ontweken hebben. Bovendien, kan nog aangenomen worden dat indien u daadwerkelijk bijna dagelijks basis inkopen gedaan zou hebben in Lashkargah, u dan zeer goed op de hoogte bent van de route die u heeft afgelegd, te meer gezien het risico die deze verplaatsing inhield. Het is dan ook opmerkelijk dat gevraagd naar dorpen die u op uw weg naar Lashkargah passeerde, u enkel twee dorpen kan noemen,

namelijk het dorp Janjer, dat volgens u op vijftien minuten verwijderd was van het PRT-kamp en het dorp Nawa dat volgens u op uw weg naar Lashkargah lag (CGVS I, p. 10). Opmerkelijk hierbij is dat deze door u genoemde dorpen niet teruggevonden werden op de kaarten van de regio beschikbaar op het CGVS. Toen u gevraagd werd of u de plaatsen Nawa-i Barakzayi, Karez, Nahri Sarraj kende, bleek u opvallend genoeg deze districten waarvan zowel de grens van het district Nawa-i Barakzayi, als dat van van Nahri Sarraj op minder dan 20 kilometer verwijderd is van Lashkargah, geenszins te herkennen, evenmin als het dorp Karez dat ongeveer 5 kilometer ten zuiden van Lashkargah ligt. Tot slot, kan in dit verband nog opmerkt worden dat het toch bijzonder merkwaardig is dat in een dergelijk gevaarlijke regio, waarvan u beweert dat er iedere dag dodelijke aanslagen en raketinslagen plaatsvonden, u zich bijna dagelijks onder leiding van een gewapend konvooi gedurende een uur tegen een snelheid van 120 km/uur op een niet-geasfalteerde weg naar de markt in een naburig district diende te verplaatsen om daar dan 2000 of 3000 broden te gaan kopen (CGVS I, 10). Redelijkerwijs zou toch eerder verwacht worden dat in een door u geschetst kamp van dergelijke omvang andere (zelfvoorzienende) manieren zijn zoals bijvoorbeeld bevoorradings via de lucht, dan dat er dagelijks een dergelijke risicovolle, kostelijke en langdurige tocht zou moeten ondernomen worden.

Voorts, bleek u in uw verklaringen oppervlakkig te blijven wat betreft de gebeurtenissen/situatie in de regio. Immers, toen u gevraagd werd naar eventuele gebeurtenissen, aanslagen, gevechten of andere incidenten die plaatsvonden tijdens uw verblijf in de provincie Helmand sinds februari 2015, verklaarde u opmerkelijk genoeg dat u zich niets bijzonders kan herinneren, dat het oorlog was en dat er wel dagelijks iets gebeurde (CGVS I, p. 10). Echter, toen u dan gevraagd werd om van deze dagelijkse incidenten, een specifiek voorbeeld te beschrijven, verklaarde u louter in het algemeen dat u incidenten meegemaakt hebt op uw werk waarbij doden zijn gevallen (CGVS I, p. 9, 10). Gevraagd of dit incident in de periode van uw verblijf vanaf februari 2015 plaatsvond, antwoordde u vaagweg dat het iedere dag gebeurde zo een aanval op een konvooi waar u zelf bij was (CGVS I, p. 9, 10). Gevraagd wanneer er dan zo een aanval is geweest op een konvooi met dodelijke slachtoffers, ontweek u de vraag wederom door te stellen dat het elk jaar gebeurde in 2013, 2014 en 2015 (CGVS I, p. 9). Uiteindelijk vermeldde u enkel specifiek dat er een aanval was op uw konvooi toen u zelf op weg was naar de PRT vanuit Kabul aan het begin van uw aanstelling daar (CGVS I, p. 10). Toen u nogmaals meer specifiek gevraagd werd naar gevechten in de buurt van het PRT-kamp of aanvallen op uw kamp tijdens uw verblijf, antwoordde u wederom vaagweg dat dat vaak is gebeurd (CGVS I, p. 10). Wanneer meer concreet werd geïnformeerd of er dan ook dodelijke slachtoffers zijn gevallen, antwoordde u dat er raketinslagen waren waarbij doden en gewonden vielen, ook buiten het kamp op de plaats waar de militairen op missie werden gestuurd (CGVS I, p. 10). Wanneer u wederom werd aangemoedigd om meer te vertellen over een raketinslag in de periode dat u zelf in het kamp was, bleef uw antwoord beperkt tot de vage bewoordingen dat er elke keer mensen om het leven kwamen (CGVS I, p. 10). Wanneer u dan nogmaals werd gevraagd wanneer dat dan gebeurd is, antwoordde u opnieuw dat dat iedere dag gebeurde, dat er elke dag een raket werd afgevuurd (CGVS I, p. 10). Toen daarop gevraagd werd of er dan dagelijks doden vielen in uw kamp, antwoordde u dat er meestal doden vielen, maar soms ook niet omdat de raket niet tot ontploffing kwam (CGVS I, p. 10). Toen u nadien, nog eens specifiek gevraagd werd naar een grote militaire operatie in de provincie Helmand, of naar een aanval waarbij verschillende militairen zouden zijn omgekomen in Helmand, bleek u opmerkelijk genoeg het antwoord schuldig te moeten blijven (CGVS I, p. 11). Voorts, gevraagd naar belangrijke talibanleiders die actief zijn in de regio, bleek u enkel het voormalige talibanhoofd Mullah Omar te kennen (CGVS I, p. 11). Bijkomend, moet er op gewezen worden dat toen u nog gevraagd werd naar wie van de overheid de controle had over de provincie Helmand in februari 2015, u verkeerdelijk beweerde dat dit gouverneur Gulab Mangal was (CGVS I, p. 9). Immers, uit informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat deze persoon gouverneur van Helmand was tot september 2012 en in dat jaar reeds werd opgevolgd door Mohammad Naeem. In dit verband kan opgemerkt worden dat indien aangenomen kan worden dat er inderdaad bijna dagelijks zware incidenten en aanvallen waren op uw PRT-kamp waarvan u dan zelf ook al eens getuige moet zijn geweest, dat dan minstens kan verwacht worden dat u hierover meer doorleefde en concrete beschrijvingen of informatie zou kunnen geven. Immers, zelfs van iemand zoals u, die verantwoordelijk was niet-militaire activiteiten zoals de inkopen, het vervoer en de catering, zou, gezien de door u geschetste situatie van dagelijkse incidenten, redelijkerwijs meer informatie kunnen verwacht worden betreffende de (veiligheids-)situatie en incidenten die zich zouden hebben voorgedaan tijdens uw verblijf in het PRT-kamp, indien dit verblijf in dit PRT-kamp op waarheid berust, hetgeen in casu niet het geval is.

Er moet bijkomend op gewezen worden dat uw verklaringen betreffende het bedrijf Dyn Corp, waarvoor u aan de slag was in de provincie Helmand, eveneens vaag en gebrekkig zijn. Gevraagd naar de volledige benaming van het bedrijf, bleek u dit niet te kunnen zeggen en verwees u naar de benaming zoals weergegeven op het door u neergelegde certificaat. Gevraagd wat voor een bedrijf Dyn Corp eigenlijk was, verklaarde u dat het een bedrijf is dat strijdt tegen de drugsteelt maar ook nog andere

hulpverlenende activiteiten deed, maar u zou het naar eigen zeggen niet goed weten, want u beweerde plots, in tegenstelling tot wat u voordien verklaard heeft, dat u altijd binnen het kamp bent gebleven (CGVS I, p. 10-11). U bleek evenmin op de hoogte te zijn wanneer het bedrijf Dyn Corp zou zijn opgericht, noch door wie het zou zijn opgericht, u kon enkel zeggen dat u 'dacht' dat het een Amerikaans privébedrijf was (CGVS I, p. 11). Toen geïnformeerd werd naar wat voor project Dyn Corp deed in Nad Ali, verklaarde u dat u dat niet zou zijn meegedeeld en dat u enkel wist dat Dyn Corp actief was in de strijd tegen drugs (CGVS I, p. 12). Toen u dan gevraagd werd wat het personeel van Dyn Corp dan in het kamp deed, verklaarde u dat zij overdag ergens naartoe moesten, want u zou hun lunchpakket hebben gemaakt, maar u wist niet te zeggen wat ze precies deden (CGVS I, p. 12). Een dergelijke gebrekkige kennis aangaande het bedrijf waarvoor u toch enige maanden gewerkt heeft in Helmand, doet afbreuk aan uw bewering effectief in deze periode in Helmand gewerkt te hebben voor Dyn Corp.

Hierbij kan nog opgemerkt worden dat het opvallend is dat de door u neergelegde stukken ter staving van uw werkzaamheden voor RA International en andere buitenlandse bedrijven en organisaties, allen dateren van het jaar 2013 of eerder. Hoewel u beweerde dat u in de periode 2014-2015 nog voor verschillende bedrijven in onderaanneming van RA International gewerkt heeft, zoals bijvoorbeeld Hart, Dyn Corp, CTC en Wamar, bleek u geen enkel recent stavingstuk van deze periode te kunnen neerleggen. Gevraagd of u documenten, certificaten of andere stavingsstukken kan voorleggen die uw werkzaamheden na 2013 kunnen staven, verklaarde u dat u nog een aantal documenten tijdens uw reis naar België bent kwijtgeraakt (CGVS I, p. 3-4). Het is opmerkelijk dat deze kwijtgeraakte documenten, allen uw meest recente stavingsstukken betreffen. Wanneer u gevraagd wordt of u misschien de organisatie zou kunnen contacteren waarvoor u 14 jaar heeft gewerkt om meer recente stavingsstukken van de periode 2014-2015 te bekomen, verklaart u dat dit niet mogelijk is want uw familie in Kabul zou geen telefoon hebben en er zou geen mannelijk familielid zijn om deze documenten te gaan vragen (CGVS I, p. 13). Wanneer u wordt gewezen op het feit dat u deze bedrijven ook zelf per e-mail zou kunnen contacteren, antwoordt u louter dat dat niet mogelijk is en dat u enkel de documenten heeft die u heeft voorgelegd. Geconfronteerd met het feit dat u niet minder dan veertien jaar voor dit bedrijf heeft gewerkt en gevraagd of u dan geen contactpersoon heeft/kent binnen RA, antwoordt u ontwijkend dat u niet zeker weet of ze nog iets willen doen voor u of niet, dat het bedrijf zich niet echt bezighoudt met u en dat na de aanval in 2014 in Kabul personeelsleden van het bedrijf u wel zijn komen opzoeken, maar verder niets hebben ondernomen (CGVS II, p. 13). Een dergelijke verklaring is echter niet overtuigend en lijkt er eerder op te wijzen dat u niet het initiatief wenst te nemen om uw werknemer waarvoor u jarenlang heeft gewerkt, te contacteren voor het bekomen van de nodige recente stavingsstukken.

Voorts, verklaarde u nog dat u na drie dagen gevangenhouding door de taliban, bent kunnen ontsnappen samen met uw metgezel W.. In dit verband moet er nog op gewezen worden dat uw ontsnapping en meer bepaald de route die u afgelegd heeft nadien, weinig overtuigend is. U beweerde namelijk dat u samen met uw metgezel W. gedurende twee uur heeft gelopen vooraleer u in een dorp een taxi heeft genomen naar het dorp van W. zijn familie. U kon echter niet toelichten welke dorpen u en W. gepasseerd zijn gedurende de twee uur dat jullie gelopen hebben. U kon evenmin de naam geven van het dorp waar u en W. een taxi hebben genomen tot zijn dorp, noch het dorp waar W. zijn familie woonde en waar u een nacht heeft verbleven voor u naar Pakistan bent doorgereisd met W. (CGVS II, p. 10). Voorts, beweert u nog vanuit W. zijn dorp naar Kandahar te hebben gereden met de taxi. Doch, omtrent deze route blijft u wederom vaag. Zo kan u geen enkele plaatsnaam of dorp geven dat u onderweg gepasseerd bent (CGVS II, p. 10). U beweerde dat u in het centrum van Kandahar werd afgezet door de taxichauffeur en dat W. naar een winkel ging van een kennis die hem geld gaf om de reis verder te zetten. Gevraagd naar de naam van de wijk of het nummer van het district waar deze winkel was in Kandahar, bleek u hierop ook het antwoord schuldig te moeten blijven (CGVS II, p. 11). U verklaarde verder te zijn gereisd met een soort van taxi naar de grens van Pakistan vanuit Kandahar, maar u kon evenmin zeggen waar ergens u in het centrum van Kandahar vertrokken bent (CGVS II, p. 10-11). Bovenstaande vage en gebrekkige verklaringen omtrent uw vluchtroute doen bijkomend afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van uw ingeroepen asielmotieven.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, dient onvermijdelijk besloten te worden dat aan dat door u beweerde tewerkstelling in de PRT in de provincie Helmand en dus evenmin aan de problemen die u daar gekend zou hebben met de taliban omwille van uw beroepsactiviteiten daar, geen enkel geloof kan gehecht worden. Aangenomen kan worden dat u in het verleden werkzaamheden heeft verricht voor RA International, doch u heeft niet kunnen aantonen dat u de laatste jaren nog werkzaam bent geweest voor deze of een andere buitenlandse organisatie of bedrijf, laat staan dat er geloof kan worden gehecht aan uw laatste opdracht in de provincie Helmand, waardoor u uw gegronde vrees voor de taliban die u ontvoerd heeft in Helmand, geenszins aannemelijk heeft gemaakt.

Tot slot, betreffende de door u aangehaalde aanval in Kabul in 2014, waarbij een onbekend persoon u heeft neergestoken, ongeveer vier maand voor uw vertrek naar de PRT in Helmand, dient er op gewezen te worden dat uit niets in uw verklaringen blijkt dat uw aanvaller banden heeft met de taliban, laat staan met de groepering die u zou ontvoerd hebben in de provincie Helmand. Evenmin heeft u kunnen aantonen dat de motieven van deze aanval daadwerkelijk zouden verbonden zouden zijn met uw werk in het verleden voor een buitenlandse organisatie. U verklaarde immers zelf dat u niet weet wie verantwoordelijk was voor deze aanval, dat u niet heeft gezien wie u heeft aangevallen en dat uw aanvaller evenmin iets heeft gezegd (CGVS II, p. 7). U vermoedt dat u bent aangevallen omwille van uw werk voor buitenlandse organisaties, omdat u gedurende een maand dreig telefoons zou hebben ontvangen (CGVS II, p. 7). Doch buiten de dreig telefoons, die een maand hebben geduurd, heeft u geen andere aanwijzingen aangehaald die kunnen gelinkt worden met deze steekpartij in Kabul (CGVS II, p. 7). In dit verband kan er nog op gewezen worden dat het opmerkelijk is dat, hoewel u na uw aanranding nog vier maanden in Kabul heeft verbleven en uw werk voor de RT International toch heeft verdergezet, u volgens uw eigen verklaringen geen dreig telefoons of andere bedreigingen meer heeft ontvangen (CGVS II, p. 7). Uw verklaring dat u geen bedreigingen meer zou hebben ontvangen, omdat u na de aanval bent verhuisd naar een andere wijk in Kabul, is weinig overtuigend, daar uw familie blijkbaar nog gedurende twee maanden heeft verbleven in uw wijk in Bibi Mahru, waarbij uzelf na uw ontslag in het ziekenhuis ook zelf nog een maand op dat adres verbleef (CGVS II, p. 5). Bovendien, is het hoogst opmerkelijk gezien uw verklaring dat u die reeds sinds 2001 voor RA International heeft gewerkt, pas 13 jaar later, in 2014 een eerste keer aangevallen zou zijn. Indien, aangenomen kan worden dat de taliban of een andere groepering op de hoogte was van uw beroepsactiviteiten voor buitenlandse organisaties en u om die reden zouden viseren, is het hoogst opmerkelijk dat zij dit pas na 13 jaar zouden achterhalen en u om die reden zouden belagen.

De door u neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het Commissariaat-generaal niet te wijzigen. Betreffende de door u neergelegde taskara, dient er gewezen te worden op het feit dat deze louter een aanwijzing kan zijn voor uw identiteit en herkomst, hetgeen echter niet ter discussie staat. Aangaande de neergelegde documenten ter staving van uw werkzaamheden voor RA International en bedrijven zoals Hart, Wamar International en Dyn Corp International waar u voor heeft gewerkt, dient er op gewezen te worden dat deze documenten dateren van de periode vóór uw tewerkstelling voor Dyn Corp International in de provincie Helmand en dus bezwaarlijk een ondersteuning kunnen zijn voor de door u aangehaalde problemen die in die laatste periode in Helmand zouden ontstaan zijn. Van uw tewerkstelling in de provincie Helmand in 2015 heeft u geen stavingsstukken neergelegd. Tot slot, betreffende de door u neergelegde foto's, dient er op gewezen te worden dat aan privé-foto's evenmin enige bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. In verband met de door u neergelegde medische documenten uitgereikt in België, zijn de hierin opgenomen verklaringen aangaande de door u opgelopen verwondingen duidelijk gebaseerd op uw eigen verklaringen, dus bezwaarlijk objectief. Hoe dan ook kunnen deze stukken niet beschouwd worden als sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u uw verwondingen zou hebben opgelopen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in

Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad

Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 en 48/7 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst erop dat verweerder niet twijfelt aan zijn tewerkstelling voor de buitenlandse organisatie RA International, die hem in onderaanneming tewerkstelde voor andere buitenlandse organisaties of bedrijven in verschillende provincies. "*Merkwaardig genoeg hecht verweerder geen geloof aan de tewerkstelling van verzoeker in de provincie Helmand*". Hij wijst erop dat hij met Amerikanen heeft gewerkt en verwijst naar een pagina uit de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 6 augustus 2013.

Volgens verzoeker heeft verweerder nagelaten rekening te houden met zijn profiel. Hij werkte samen met Amerikanen. "*Het is een algemeen bekend feit EN eveneens bevestigd door de richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 dat dergelijke mensen vervolgd worden door de Taliban*." Verzoeker meent dat hij, door zijn jarenlange tewerkstelling bij de Amerikanen, heeft bewezen dat er in zijn hoofd een vrees voor vervolging bestaat. Hij stelt dat hij niet hoeft te bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of heeft plaats gehad.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker wijst erop dat hij een kok is en geen administratieve bediende, zodat hij niet weet waar de afkorting "PRT" voor staat. "*Verzoeker meent dat veel mensen die dagelijks beroep doen op DHL niet weten wat de volledige afkorting van DHL is*." Verzoeker wijst er verder op dat niet alle namen van dorpen op de door verweerder gehanteerde kaarten staan vermeld. Hij stelt dat ten onrechte van hem wordt verwacht dat hij dorpen moet kennen die 5 en 20 kilometer ver gelegen zijn. Hij wijst erop dat hij in een gesloten basis woonde en geen toerist of lokale inwoner was die vrij kon rondwandelen. Hij wijst er tevens op dat hij de namen gaf van de buitenlandse militairen die in de basis werkten en dat verweerder heeft nagelaten om via Cedoca na te gaan of deze personen inderdaad aan het hoofd stonden van het kamp. Hij stelt dat hij drie maanden in een gesloten kamp woonde, waarna ze verhuisden naar een andere plek. Hij acht het niet redelijk om van hem gedetailleerde informatie over deze gebieden te verwachten. Hij stelt ook dat hij tijdens het gehoor gespannen was en dat hij werd geïnterviewd alsof hij jarenlang als burger in de provincie Helmand heeft gewoond, terwijl hij er maar drie maanden werkte in de keuken. Verzoeker citeert uit het gehoorverslag waar verweerder stelt dat de aanval in Kabul op verzoeker niet door de taliban was.

2.1.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat hij een risicovolle job had en zelfs in Kabul werd aangevallen. Zijn werkgever is in oorlog met de taliban en verzoeker heeft zijn steentje bijgedragen in deze oorlog, zo stelt verzoeker.

2.1.1.4. In een vierde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt. Verzoeker is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming."

2.2. Stukken

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken neer: drie certificaten en vier badges (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij, in het kader van zijn werkzaamheden als kok in de provincie Helmand, door de taliban werd ontvoerd. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij vage, oppervlakkige, ongeloofwaardige en gebrekkige verklaringen aflegt omtrent zijn tewerkstelling in een "Provincial Reconstruction Team" (PRT) in de provincie Helmand en de problemen die hij door zou hebben gekend met de taliban.

Verzoeker wijst er in onderhavig verzoekschrift terecht op dat in de bestreden beslissing niet wordt getwijfeld aan zijn verklaring dat hij gedurende een periode heeft gewerkt als kok en/of chauffeur voor de buitenlandse organisatie RA International, doch in de bestreden beslissing wordt evenwel op uitgebreide en pertinente wijze gemotiveerd dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde aanstelling sinds februari-maart 2015 in de provincie Helmand en de problemen die hij daar zou hebben gekend. Verzoeker acht dit "*merkwaaardig*", doch hij laat na *in concreto* uiteen te zetten waar of waarom dit in zijn ogen het geval zou zijn. Verzoeker komt immers niet verder dan erop te wijzen dat hij met Amerikanen heeft samengewerkt en te verwijzen naar de richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat verzoeker zijn aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen en dat een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon hiertoe niet volstaat.

Verder dient erop gewezen dat van iemand, die beweert omwille van zijn tewerkstelling in een "PRT" internationale bescherming te moeten vragen in België, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij weet waarvoor deze afkorting staat. Dat gebruikers van een bepaalde koerierdienst niet weten waarvoor de afkorting van deze koerierdienst staat, heeft niets te maken met een toestand die vergelijkbaar is als deze *in casu*. Dat niet alle dorpen bij naam worden genoemd in de door verweerder gehanteerde kaarten (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier), is een blote bewering vanwege verzoeker die hij met geen enkel stuk staft. Het loutere feit dat verzoeker de namen van enkele buitenlandse militairen vermeldde, doet in hoofde van verweerder geenszins de verplichting ontstaan om via Cedoca na te gaan of deze personen effectief aan het hoofd van het kamp stonden waar verzoeker beweert te hebben gewerkt. Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij aflegt en het komt niet aan verweerder of de Raad toe de lacunes in zijn bewijsvoering op te vullen.

Waar verzoeker stelt dat hij drie maanden in de keuken van een gesloten kamp verbleef en niet kon rondwandelen zoals een toerist of een lokale inwoner, dient erop gewezen dat hij zelf verklaarde dagelijks of om de twee dagen inkopen te doen voor het kamp in het naburig gelegen district Lashkargah. Redelijkerwijze kan van verzoeker dan ook verwacht worden dat hij wel degelijk een zekere basiskennis heeft van het kamp en de omgeving. Verder dient te worden opgemerkt dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder gehoor bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress geen aannemelijke verklaring vormt voor de hoger gedane vaststellingen.

Waar verzoeker betreffende de beweerde aanval op zijn persoon in Kabul citeert uit het gehoorverslag, dient erop gewezen dat het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen op zich niet van aard is de pertinente motieven dienaangaande in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Betreffende de ter terechtzitting neergelegde stukken (rechtsplegingsdossier, stuk 7) dient erop gewezen dat verzoeker slechts kopieën voorlegt van de certificaten en dat deze gemakkelijk door middel van allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn. Bovendien dient erop gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Aangaande de badges dient tevens opgemerkt dat verzoeker in zijn aanvullende nota geen enkele verklaring biedt voor het feit dat hij deze badges pas ter terechtzitting voorlegt. Ter terechtzitting merkt verweerder overigens op dat het algemeen bekend is dat valse Afghaanse documenten veelvuldig voorkomen omwille van de hoge graad van corruptie in Afghanistan, hetgeen de bewijswaarde van de voorgelegde stukken verder teniet doet.

Gezien het voorgaande slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet evenmin worden aangenomen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in

Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende

of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoeker voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen deze analyse, die door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER